

॥ ਅਧਿਆਇ-13 ॥

ਹੋਰ ਕਈ ਲੀਲਾਵਾਂ-ਰੋਗ ਨਿਵਾਰਨ—1) ਭੀਮਾ ਜੀ ਪਾਟਿਲ, 2) ਬਾਲਾ ਗਣਪਤ ਦਰਜੀ, 3) ਬਾਪੂ ਸਾਹਿਬ ਬੂਟੀ, 4) ਆਲੰਦੀ ਸਵਾਮੀ, 5) ਕਾਕਾ ਮਹਾਜਨੀ, (6) ਹਰਦਾ ਦੇ ਦੱਤੋਪੰਤ।

ਮਾਇਆ ਦੀ ਅਭੇਦ ਸ਼ਕਤੀ

ਬਾਬਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਦਾ ਸੰਖੇਪ, ਅਰਥਪੂਰਨ ਡੂੰਘੇ ਅਤੇ ਸਿਆਣਪ ਭਰੇ ਅਤੇ ਨੱਪੇ ਤੁੱਲੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਬੇਫਿਕਰ ਅਤੇ ਨਿਰਭੈ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਸੀ ਕਿ “ਮੈਂ ਫਕੀਰ ਹਾਂ, ਨਾ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਘਰ-ਬਾਰ ਸਾਰੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕੇ, ਮੈਂ ਇਕ ਹੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਮੈਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮਾਇਆ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚੱਕਰ ਵਿਚ ਫਸਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਹਰੀ ਦੀ ਇਹ ਮਾਇਆ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ, ਫੇਰ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਫਕੀਰ ਦਾ ਤਾਂ ਕਹਿਣਾ ਹੀ ਕੀ ਹੈ? ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਹਰੀ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲੈਣਗੇ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਦੇ ਜਾਲ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।” ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਮਾਇਆ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਪਹਿਚਾਨ ਕਰਵਾਈ। ਭਗਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਭਾਗਵਤ ਵਿਚ ਉਧਵ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ “ਸੰਤ ਮੇਰੇ ਜਿੰਦਾ ਸਰੂਪ ਹਨ” ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਦਾ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਇਹ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਨਸ਼ਟ ਹੋਣੇ ਹੋਣ, ਉਹ ਹੀ ਮੇਰੀ ਉਪਾਸਨਾ ਵੱਲ ਵੱਧਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ “ਸਾਈਂ ਸਾਈਂ” ਦਾ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਵਸਾਗਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾ ਉਪਰ ਭਰੋਸਾ ਕਰੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਲਾਭ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਗਰੀ ਜਾਂ ਅਸ਼ਟਾਂਗ ਯੋਗ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਵਿਚ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਅਗੇ ਦੇਖੋ ਬੇਆਸਰਿਆਂ ਦੇ ਆਸਰੇ ਸਾਈਂ ਨੇ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਲਈ ਕੀ-ਕੀ ਕੀਤਾ।

ਭੀਮਾ ਜੀ ਪਾਟਿਲ

ਨਾਰਾਯਣ ਗਾਂਵ (ਤਾਲੁਕਾ ਜੂਨਰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪੂਨਾ) ਦੇ ਇਕ ਸੱਜਣ ਭੀਮਾ ਜੀ ਪਾਟਿਲ ਨੂੰ ਸੰਨ 1909 ਵਿਚ ਛਾਤੀ ਦਾ ਇਕ ਭਿਅੰਕਰ ਰੋਗ ਹੋਇਆ, ਜਿਹੜਾ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਤਪਦਿਕ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਏ ਪਰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਆਖੀਰ ਵਿਚ ਨਾਉਮੀਦ ਹੋ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ “ਹੇ ਨਾਰਾਯਣ! ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਅਨਾਥ ਦੀ ਕੁਝ ਮਦਦ ਕਰੋ।” ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੁੱਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਰੱਬ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਘੇਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭੈੜੇ ਦਿਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ

ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਭੀਮਾ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਕਿ ਕਿਉਂ ਨਾ ਸਾਈਂਬਾਬਾ ਦੇ ਪਰਮ ਭਗਤ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਾਸਾਹਿਬ ਚਾਂਦੋਰਕਰ ਕੋਲੋਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਸਲਾਹ ਲੈ ਲਈ ਜਾਏ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਲਿੱਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਭੇਜੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਰਾਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਾਸਾਹਿਬ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ “ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਇਕ ਹੀ ਉਪਾਉ ਬਾਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਸਾਈਂਬਾਬਾ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ।” ਨਾਨਾਸਾਹਿਬ ਦੇ ਵਚਨਾਂ ‘ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਲਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਰਡੀ ਲਿਆਉਂਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਸਜਿਦ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਲਿਟਾਇਆ ਗਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਾਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮਾ ਵੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਥੇ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ। ਬਾਬਾ ਬੋਲੇ ਕਿ “ਇਹ ਪਿੱਛਲੇ ਜਨਮ ਦੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਹੀ ਫਲ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਸ ਝਮੇਲੇ ਵਿਚ ਪੈਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ।” ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਰੋਗੀ ਬਹੁਤ ਨਾ ਉਮੀਦ ਹੋ ਕੇ ਤਰਸ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਬੋਲਿਆ ਕਿ, “ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਆਸਰਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਆਸ ਲੈ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸ੍ਰੀ ਚਰਣਾ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਦਯਾ ਦੀ ਭੀਖ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ। ਹੋ ਦੁਖੀਆਂ ਦੇ ਆਸਰੇ। ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਦਯਾ ਕਰੋ।” ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਦਾ ਦਿਲ ਪਿਘਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਬੋਲੇ ਕਿ “ਚੰਗਾ, ਠਹਿਰੋ! ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਦੁੱਖ ਜਲਦੀ ਖਤਮ ਹੋਣਗੇ।

ਕੋਈ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਦੁੱਖੀ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਏ, ਜਦੋਂ ਹੀ ਉਹ ਮਸਜਿਦ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਉਪਰ ਪੈਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸੁੱਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਸਜਿਦ ਦਾ ਫਕੀਰ ਬਹੁਤ ਦਿਆਲੂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਰੋਗ ਵੀ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਉਪਰ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਰਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ।” ਰੋਗੀ ਨੂੰ ਹਰ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਖੂਨ ਦੀ ਉਲਟੀ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਉਲਟੀ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸ੍ਰੀਮੁੱਖ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਅਤੇ ਦਯਾ ਭਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਉਚਾਰਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ, ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਰੋਗ ਨੇ ਪਲਟਾ ਖਾਧਾ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਰੋਗੀ ਨੂੰ ਭੀਮਾਬਾਈ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਠਹਿਰਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੋਗੀ ਲਈ ਚੰਗੀ ਅਤੇ ਸਿਹਤਯਾਫ਼ਤਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫੇਰ ਵੀ ਬਾਬਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕੌਣ ਟਾਲ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਉਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਬਾਬਾ ਨੇ ਦੋ ਸੁਪਨੇ ਦਿਖਾ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਰੋਗ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਪਹਿਲੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਰੋਗੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਸਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਵਿਤਾ ਨਾ ਸੁਣਾਉਣ ਕਰ ਕੇ ਸਜ਼ਾ ਵਿਚ ਡੰਡਿਆਂ ਦੀ ਮਾਰ ਨਾਲ ਅਸਹਿ ਤਕਲੀਫ਼ ਭੋਗ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦੂਸਰੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸ ਦੇ ਦਿਲ ਉਪਰ ਥਲਿਓਂ ਉਪਰ ਅਤੇ ਉਪਰੋਂ ਥੱਲੇ ਵੱਲ ਪੱਥਰ ਘੁਮਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਅਸਹਿ ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਕਲੀਫ਼ ਪਾ ਕੇ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਫੇਰ ਉਹ ਕਦੀ-ਕਦੀ ਸ਼ਿਰਡੀ ਆਉਂਦਾ ਅਤੇ ਸਾਈਂਬਾਬਾ ਦੀ ਦਯਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਕੇ ਸ਼ਸਟਾਂਗ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਆਪਣੇ ਭਗਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਆਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਮਰਨ, ਪੱਕੀ ਸ਼ਰਧਾ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਦੇ

ਭੁੱਖੇ ਸੀ। ਮਹਾਂਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਲੋਕ ਹਰ ਪੰਦਰਾ ਦਿਨ ਜਾਂ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸਤਯਨਾਰਾਯਣ ਦਾ ਵਰਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਭੀਮਾ ਜੀ ਪਾਟਿਲ ਨੇ ਸਤਯਨਾਰਾਯਣ ਵਰਤ ਦੀ ਥਾਂ ਇਕ ਨਵਾਂ 'ਸਤਯਸਾਈਂ ਵਰਤ' ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਬਾਲਾ ਗਣਪਤ ਦਰਜੀ

ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਭਗਤ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂਅ ਬਾਲਾ ਗਣਪਤ ਦਰਜੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਇਕ ਵਾਰੀ ਮਲੇਰੀਆ ਬੁਖਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਕਾੜ੍ਹੇ ਲਏ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਬੁਖਾਰ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਨਾ ਘਟਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਿਰਡੀ ਦੌੜ੍ਹੇ ਆਏ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸ਼੍ਰੀਚਰਣਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲਈ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜ਼ੀਬ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ, “ਲਕਸ਼ਮੀ ਮੰਦਿਰ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਇਕ ਕਾਲੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਦਹੀਂ ਅਤੇ ਚਾਵਲ ਖਿਲਾਉ।” ਉਹ ਇਹ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਕਿ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ? ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਚਾਵਲ ਅਤੇ ਦਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਮੰਦਿਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਜਿਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕ ਕਾਲਾ ਕੁੱਤਾ ਪੁੱਛ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਚਾਵਲ ਅਤੇ ਦਹੀਂ ਉਸ ਕੁੱਤੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਫਟਾਫੱਟ ਹੀ ਖਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਖ਼ਾਸੀਅਤ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਾਂ ਕਿ ਇਹ ਉਪਾਉ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਬਾਲਾ ਦਰਜੀ ਦਾ ਮਲੇਰੀਆ ਬੁਖਾਰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ।

ਬਾਪੂ ਸਾਹਿਬ ਬੂਟੀ

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬਾਪੂਸਾਹਿਬ ਬੂਟੀ ਇਕ ਵਾਰੀ ਟੱਟੀਆਂ, ਉਲਟੀਆਂ, ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿਚ ਅਨੇਕਾਂ ਦਵਾਈਆਂ ਸੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਬਾਪੂਸਾਹਿਬ ਟੱਟੀਆਂ, ਉਲਟੀਆਂ ਕਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਏਨੀ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਮਸਜਿਦ ਜਾ ਕੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਬਿਲ ਨਹੀਂ ਰਹੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿਠਾਇਆ ਅਤੇ ਬੋਲੇ, “ਸਾਵਧਾਨ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਸਤ ਨਹੀਂ ਲੱਗਣਗੇ।” ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਉਪਰ ਕਰ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਉਲਟੀਆਂ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਰੁੱਕ ਜਾਣਗੀਆਂ।” ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਰੋਗ ਜੜ੍ਹੋਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਬੂਟੀਸਾਹਿਬ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਹਮੰਦ ਹੋ ਗਏ।

ਇਕ ਹੋਰ ਮੌਕੇ ਉਪਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈਜ਼ਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਸ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੱਗਣ ਲਗੀ। ਡਾਕਟਰ ਪਿਲੇ ਨੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਕੀਤੇ, ਪਰ ਹਾਲਤ ਨਹੀਂ ਸੁੱਧਰੀ। ਆਖੀਰ ਵਿਚ ਉਹ ਬਾਬਾ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਗ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਦਵਾਈ ਦੇ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ, “ਮਿੱਠੇ ਦੁੱਧ ਵਿਚ ਉਬਲਿਆ ਹੋਇਆ ਬਦਾਮ, ਅਖਰੋਟ ਅਤੇ ਪਿਸਤੇ

ਦਾ ਕਾੜਾ ਪਿਉ।” ਇਹ ਦਵਾਈ ਦੱਸ ਦਿੱਤੀ।

ਦੂਸਰਾ ਡਾਕਟਰ ਜਾਂ ਹਕੀਮ ਬਾਬਾ ਦੀ ਦੱਸੀ ਦਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਨਲੇਵਾ ਹੀ ਸਮਝਦਾ, ਪਰ ਬਾਬਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਨਾਲ ਰੋਗ ਨਾਸ਼ਕ ਸਾਬਤ ਹੋਈ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਰੋਗ ਜੜ੍ਹੋਂ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ।

ਆਲੰਦੀ ਦੇ ਸਵਾਮੀ

ਆਲੰਦੀ ਦੇ ਇਕ ਸਵਾਮੀ ਬਾਬਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਸ਼ਿਰਡੀ ਪਧਾਰੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਪੀੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਪਲ ਵੀ ਆਰਾਮ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਰੇਸ਼ਨ ਵੀ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਫੇਰ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦਰਦ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਕੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਆਗਿਆ ਮੰਗਣ ਗਏ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਸ਼ਾਮਾ ਨੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ “ਸਵਾਮੀ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਪੀੜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ।” ਬਾਬਾ ਭਰੋਸਾ ਦੇ ਕੇ ਬੋਲੇ, “ਅੱਲ੍ਹਾ ਠੀਕ ਕਰੇਗਾ।” ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਪੂਨਾ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਇਕ ਹਫ਼ਤੇ ਮਗਰੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਚਿੱਠੀ ਭੇਜੀ ‘ਪੀੜ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਪਰ ਸੋਜ਼ ਹਾਲੇ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੈ।’ ਸੋਜ਼ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਏ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਪਰੇਸ਼ਨ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਬੰਬਈ ਗਏ। ਸਰਜਨ ਨੇ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਪਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ।” ਬਾਬਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਮਤਲਬ ਅਸੀਂ ਨਿਰੇ ਮੂਰਖ ਕੀ ਸਮਝੀਏ ?

ਕਾਕਾ ਮਹਾਜਨੀ

ਕਾਕਾ ਮਹਾਜਨੀ ਨਾਂਅ ਦੇ ਇਕ ਹੋਰ ਭਗਤ ਨੂੰ ਟੱਟੀਆਂ ਲੱਗ ਗਈਆਂ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਾ ਆ ਜਾਏ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਇਕ ਲੋਟਾ ਪਾਣੀ ਭਰ ਕੇ ਮਸਜਿਦ ਦੀ ਇਕ ਨੁਕਰ ਵਿਚ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿ ਲੋੜ ਪੈਣ ਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਬਾਹਰ ਜਾ ਸਕਣ। ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਹੀ ਸੀ। ਫੇਰ ਵੀ ਕਾਕਾ ਨੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਰੋਗ ਛੇਤੀ ਹੀ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਮਸਜਿਦ ਵਿਚ ਫਰਸ਼ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਮਿਲ ਹੀ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਉਤੇਜਿਤ ਹੋ ਕੇ ਚੀਕਣ ਲੱਗੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਭੱਜ ਦੌੜ ਮਚ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕਾਕਾ ਦੌੜਨ ਲੱਗੇ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿਠਾ ਲਿਆ। ਇਸ ਗੜਬੜ ਵਿਚ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਮੂੰਗਫਲੀ ਦੀ ਇਕ ਛੋਟੀ ਥੈਲੀ ਉਥੇ ਭੁੱਲ ਗਿਆ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਕ ਮੁੱਠ ਮੂੰਗਫਲੀ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਛਿੱਲ ਕੇ ਦਾਨੇ ਕਾਕਾ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦੇ ਲਈ ਦੇ ਦਿੱਤੇ। ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ, ਮੂੰਗਫਲੀ ਛਿੱਲਨਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਕਾ ਨੂੰ ਖਵਾਉਣਾ, ਇਹ ਸਭ ਕੰਮ ਨਾਲ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਆਪ

ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਮੂੰਗਫਲੀ ਖਾਧੀ। ਜਦੋਂ ਥੈਲੀ ਖਾਲੀ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਸ ਲਗੀ ਹੈ। ਜਾ ਕੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਾਣੀ ਲੈ ਆਉ। ਕਾਕਾ ਇਕ ਘੜਾ ਪਾਣੀ ਭਰ ਲਿਆਏ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਪੀਤਾ। ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਬੋਲੇ ਕਿ, “ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਦਸਤਾਂ ਦਾ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।” ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਦੋੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਵੀ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਕੰਮ ਫੇਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਕਾਕਾ ਦਾ ਰੋਗ ਹੁਣ ਦੂਰ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਕੰਮ ਵਿਚ ਮਗਨ ਹੋ ਗਏ। ਕੀ ਮੂੰਗਫਲੀ ਦਸਤਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀ ਦਵਾਈ ਹੈ? ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਕੌਣ ਦੇਵੇ? ਵਰਤਮਾਨ ਦੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਢੰਗ ਮੁਤਾਬਿਕ ਤਾਂ ਮੂੰਗਫਲੀ ਨਾਲ ਦਸਤਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਵਿਗੜ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਠੀਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸ਼੍ਰੀ ਵਚਨ ਹੀ ਦਵਾਈ ਸਰੂਪ ਸੀ।

ਹਰਦਾ ਦੇ ਦਤੋਪੰਤ

ਹਰਦਾ ਦੇ ਇਕ ਸੱਜਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਂਅ ਸ੍ਰੀ ਦਤੋਪੰਤ ਸੀ, 14 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਢਿੱਡ ਪੀੜ ਤੋਂ ਤੰਗ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਵਾਈ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਅਚਾਨਕ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਕੀਰਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਪਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਹੀ ਬਿਮਾਰ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਉਹ ਵੀ ਦੌੜ੍ਹ ਕੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਆਏ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲਈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖ ਕੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣਾ ਮੋਹਰ ਭਰਿਆ ਹੱਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ। ਅਸੀਸ ਅਤੇ ਉਦੀ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੀੜ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖੇ ਤਿੰਨ ਚਮਤਕਾਰ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਆਖੀਰ ਵਿਚ ਟਿੱਪਣੀ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ :

1. ਮਾਧਵਰਾਵ ਦੇਸ਼ ਪਾਂਡੇ ਨੂੰ ਬਵਾਸੀਰ ਰੋਗ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਸੋਨਾਮੁੱਖੀ ਦਾ ਕਾੜ੍ਹਾ ਪੀਣ ਨਾਲ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ। ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਉਹ ਦਰਦ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ। ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਲਾਹ ਲਏ ਉਹ ਉਹੀ ਕਾੜ੍ਹਾ ਲੈਣ ਲੱਗੇ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਰੋਗ ਹੋਰ ਵੱਧ ਗਿਆ। ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਜਲਦੀ ਹੀ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ।

2. ਕਾਕਾ ਮਹਾਜਨੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਗੰਗਾਧਰਪੰਤ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਢਿੱਡ ਵਿਚ ਪੀੜ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਕੀਰਤੀ ਸੁਣ ਕੇ ਉਹ ਵੀ ਸ਼ਿਰਡੀ ਆਏ ਅਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਢਿੱਡ ਨੂੰ ਛੂਹ ਕੇ ਕਿਹਾ “ਅੱਲ੍ਹਾ ਠੀਕ ਕਰੇਗਾ।” ਉਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਢਿੱਡ ਪੀੜ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ।

3. ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਾਸਾਹਿਬ ਚਾਂਦੋਰਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਇਕ ਵਾਰ ਢਿੱਡ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਪੀੜ ਹੋਣ ਲਗੀ। ਉਹ ਦਿਨ ਰਾਤ ਮੱਛੀ ਵਾਂਗ ਤੜਫਣ ਲਗੇ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਇਲਾਜ ਕੀਤੇ, ਪਰ ਕੋਈ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ।

ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਸੱਚਚਰਿੱਤਰ

ਆਖੀਰ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿਚ ਆਏ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਿਓ ਦੇ ਨਾਲ ਬਰਫੀ ਖਾਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਦਵਾਈ ਖਾਣ ਨਾਲ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚੀ ਦਵਾਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਨੇਕਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਹਤ ਮਿਲੀ, ਉਹ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਿਰਫ ਸ੍ਰੀ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਉਚਾਰਣ ਕੀਤੇ ਵਚਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਾ ਹੀ ਅਸਰ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਈੰਨਾਥ ਨੂੰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਉ : ਸਾਰੇ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਾਉ।

ਸਪਤਾਹ ਪਾਰਾਯਣ : ਦੂਸਰਾ ਵਿਸ਼ਰਾਮ

